

2. KOVAČ I SMRT

Paula Baar, Vulkaprodrštof

Sveti Petar pak Bog su na zemlji pohajali, tr su došli jednoč jednomu kovaču, tr su ga prosili, da li znadu bit kod njega prik noći. Kovač je je (je nje) lipo primio, tr su znali (mogli) kod njega spat.

Kad su pak prošli drugi dan jutro, su ga pitali, ča su dužni.

On je rekao: „Ništ.“ Oni su mu rekli, da si zna tri želje željit.

Prvič si je željio – pred kovaonicom je imao jednu črišnju, tote su mu htili ditići črišnje ukras – ki ide na to stablo gorika ta već ne smi doli, dokle on ne dopusti. Drugič si je željio, ki gazi kod njegovoga ambosa ko (onda) mora tako dugo gazit dokle mu dopusti da zna krajpojt. Treta prošnja je bila, ako komu on vriću na glavu natakne, onda si ne more tu vriću kraj dokle on to ne dopusti. Te tri želje si je željio.

Po dugom času je došla smrt k njemu. Smrt je rekla: „Kovač, ti si sedamdeset ljet star, ti moraš sada i s manom!“ Kovač je rekao nato: „Ja ću se dokle umit kad sam umazan kad sam va kovaonici djelao, a ti poj dokle na črišnjevo stablo, tr si nu črišnje (črišanj) natrgat.“ To je bilo zvečera, nijedan ga nij vidio. Smrt je zlizla na stablo, tr si je črišnje trgala, a kovač se je umio pak se je posadio i je lipo krez oblok van gledao kako je smrt jaukala kad već nij mogla od stabla doli. Ča do jutra je morala na stablu sidit. Smrt je kričala: „Lipi moj kovač, dopusti mi doli od stabla, aš ćedu me svi ljudi vidit.“ Kovač joj veli: „Ako mi deset ljet ne dojdeš, kad ja kanim još deset ljet živit.“ Smrt mu je to obećala pak je prošla.

Po deset ljet je smrt zopet došla, tr je rekla: „Kovač, sada si osamdeset ljet star, sada moraš s manom!“ „Da, ali budi tako dobra, nu mi malo pomoć, nu na ovom pedalu gazit, kad ja kanim još ovo željezo sklepat, kad seljaki to željezo prauhadu (pravaju, tribaju).“ No, smrt je išla i je počela opet zdvajati: „Lipi, dragi kovač, dopusti mi da idem kraj odavde (odavle).“ No, kovač je rekao: „Ako deset ljet ne dojdeš.“ No, smrt mu je obećala i deset ljet nij došla.

Kad je bio kovač devedeset ljet star, ko (onda) je došla zopet smrt i je rekla: „Kovač, sada ali moraš pojt!“ On je kanio pojt ravno po ugljen, tr je imao dvi vriće pod pazuhom. Kovač je rekao: „Hodi smrt, svi ljudi te (ćedu) va te gledat, ja ću ti ovu vriću na glavu nataknut, da te nijedan ne bude vidio.“ Kad je tu vriću na glavu nataknuo, je tu smrt otpeljao va kovaonicu. Tote je svezao vriću, tr ju vrgao na ambos. Tote si je pak zeo bat, tr je počeo po toj smrti tuć, tr je svu rastukao, tr smrti već nij bilo. Pak je kovač još deset ljet živio i bio je sto ljet star i onda je sam kanio rado umrit.